

ת"ד 204/07/2017 - מדינת ישראל נגד עופר פרץ

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו
ת"ד 17-07-2017 מדינת ישראל נ' פרץ

לפני כבוד השופט אהרן האוזרמן
המאשימה מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד רונית עמר
נגד

הנאשם עופר פרץ
ע"י ב"כ עו"ד בדר

גזר דין

הנאשם הורשע על פי הודהתו בעובדות כתוב האישום בעבירות של נהיגה בפסילה, נהיגה ללא רישיון נהיגה ונήיגה ללא ביטוח.

על פי עובדות כתוב האישום ביום 13/03/17 בשעה 21:25, נהג הנאשם ברכבו בבת-ים, ונתפס בכך על ידי שוטרים. הנאשם נהג כאמור כשהוא פסול, לאחר שרישו נהיגה שלו נפסק לתקופה של 5 חודשים ע"י בית המשפט, בנוכחותו, ביום 13/07/15 בתיק תת"ע 457-06-15 ורישונו לא הופקן.

ראיות התביעה לעונש:

הוגש גילוי הרשעות קודמות של הנאשם בתעבורה, לפיו הנאשם נהג מ邂נת 1990 ולהובתו 44 הרשעות קודמות, בהם הרשעה קודמת בעבירה של שימוש ברישיון נהיגה מזויף בתיק 15-06-457 הנ"ל בגין תלוי ועומד כנגד הנאשם עונש של 8 חודשים מאסר מותנה שהוא בר הפעלה.

הוגש גילוי רישום פלילי של הנאשם. הרשעתו الأخيرة, בעבירה של "יצור חומר אסור בהפצה" (30/1/14) בה נדון הנאשם בין היתר, ל-6 חודשים מאסר בפועל שרוצו בעבודות שירות ולמספר תקופות מאסר מותנה החלות על עבירות סמיים. בנוסף הועמד הנאשם תחת צו מבנן וכן הוטל עליו קנס של 12,000 ₪ וחטימה על צו התחייבות להימנע מעבירות בסך 20,000 ₪.

לנאשם הרשעות קודמות נוספות, בעבירות איומים והעלבת עובד ציבור (2015), הפרת זכויות יוצרים ביצירוף תיקים (2007), איומים (2008), החזקת סמיים, איומים, תקיפה, העלבת עובד ציבור, הפרעה לשוטר במילוי תפקידו (1995) ועוד.

ב"כ המאשימה עותרת לעונש מאסר בפועל, ולהפעלת 8 חודשים המותנה במצטבר. בנוסף עותרת לפסילה בפועל של רישיון הנהיגה של הנאשם לתקופה שלא תפחת מ-3 שנים. כן עתרנו למאסר ופסילה מותנים נוספים, ולא עטרה לקנס.

עדת המאשימה כאמור שענת על חומרת העבירות, הנהיגה בפסילה בעיקר, על עברו התעבורתי והרישום הפלילי של הנאשם וכן במידה רבה על עונש המאסר המותנה התלייתו ועומד כנגד הנאשם היה בו לשיטתה כדי להרטיעו. המאשימה מתנגדת להערכת המותנה, שהוא חריג בדיון, וטענת כי אין נימוקים מיוחדים התומכים בכך.

ראיות ההגנה לעונש:

ה הנאשם וסנגורו מבקשים מנגד כי יאתחשב בנסיבות האישיות והמיוחדות של הנאשם, בעובדה כי מדובר בעבירה ראשונה מסווגה (נהיגה בפסילה), בעובדה כי לטענת הנאשם העבירה בוצעה בתום לב, לאחר וסביר כי רצה את הפסילה, שכן בפרוטוקול גזר הדין ב"תיק הפסילה" (457-06-15) נרשם כי: "**הפסילה תחול לא יותר מיום 15/12/01**". הנאשם טוען כי סביר מכאן כי הפסילה מתחילה מיום 01.12.15 ולא צורך בהפקחת הרישוי או בפעולה נוספת מצדיו. לעניין זה טוען הנאשם כי רישיונו נלקח על ידי המשטרה בעת שנתקפס נוהג, ולא היה בידיו בגזר הדין, ועל המשטרה היה להעביר את רישיונו להפקחה בתיק בימ"ש.

טענה נוספת שמעלה כי הנאשם היה, כי הנאשם בעת גזר הדין ובעת שנגזר עליו המאסר המותנה, לא היה למשה מיוצג ובית המשפט ביקש מעוזד שהוא נוכח באולם (עו"ד מסרי) ליעץ לנאים פרו בונו. הנאשם לדבורי הסכים להסדר טיעון שהוצאה לו. עם זאת, לטענתו, בעת שנדון בתיק הקודם, עמד בפני ריצוי מאסר שהוטל עליו בבית משפט אחר (פלילי) וקיבל את הצעת התביעה לסיים את התיק בהסדר טיעון כפי שעשה, שכן הוסבר לו כי תקופת הפסילה שתיגזר עליו מילא תיכל בתחום תקופת המאסר שהוא עומד לרשותות בתיק הפלילי.

כפי שאקן עולה מפרוטוקול גזר הדין, הנאשם ציין בפני בית המשפט בטרם גזר דיןו, כי הוסבורה לו היטב ממשמעות הסדר הטיעון אליו הגיע, וכן במסגרת גזר הדין והסדר הטיעון נלקחה בחשבון העובדה כי הוא עומד בפני ריצוי מאסר בתיק אחר. מסיבה זו אף לא הוטל על הנאשם בהסדר, כל קנס.

ה הנאשם טוען כי במעמד גזר הדין, לא הוסבר לו כי עליו להפוך את רישיונו או תצחים חלף, וכן מאחר ולא הוטל עליו קנס, לא עבר במצוות בית המשפט, וממילא לא קיבל לידי כל מסמך נוסף פרט לגזר דין שבו כאמור נרשם כי הפסילה תחול ביום 15/12/01, או הסבר לגבי חובת הפקחת רישיון/תצחים.

בנוספ', טוענו הנאשם וסנגורו להערכת המותנה ושלאל לשלווח את הנאשם למאסר בפועל משיקולי שיקום ולענין זה הפנו להמלצות שירות המבחן, אשר ערך תסוקיר בעניינו של הנאשם וממליץ על הארכת המאסר המותנה והטלת של"צ כענישה. תסוקיר שירות המבחן, מתאר את ההליך השיקומי שב犹יכומו מצוי הנאשם וכן את השינוי באורח חייו בשנים האחרונות.

כנימוק נוסף לקולא הובא בפני עז'י הגינה, כי הנאשם בתחלת שנת 2016 פנה למשרד הרישוי, הגיש בקשה להוצאה רישיון נהיגה, עבר מבחן תיאוריה, הזמן למבקרים משרד הרישוי במחלקה להערכת נהגים (רחוב הארבעה בת"א), הופנה לו ועדת ערר בין היתר במעורבות של שירות המבחן, וכן עבר מבחן רישיון (טסט) חוק וקיבל לידי רישיון נהיגה חוק(!).

הסנגור המלמד טוען כי בעצם הוצאה רישיון נהיגה כמפורט, יש ביטוי הן לתום ליבו של הנאשם, אשר סביר באמת ובתמים כי הפסילה הסתיימה. בנוסף רשות הרישוי הנפיקה לנאים רישיון נהיגה לאחר תהליך מפרק מצדו ובכך הנאשם הסתרם למעשה על רישיון נהיגה שהונפק לו לכואורה כדי.

בנוסף נטען כי יש לזקוף לזכותו של הנאשם בנסיבות זה את הodiumו באשמה מיד ובהזדמנות הראשונה, וכי הנאשם בחר שלא לנוהל הוכחות בתיק.

עדות אופי לטובת הנאשם מסר מר יעקב אור, מנהלו של בית תמחוי "מרכז יהדות בוכרה" בת"א, אשר סיפר כיצד הנאשם רצה במסגרת המרכז עבודות השירות שהוטלו עליו במסירות ומעל מעבר לדרישות ומתראר את תרומת הנאשם שאף ממשיר לשמר על קשר התנדבותי עם המרכז עד היום.

sicomo של דבר, ב"כ הנאשם עותר כי אפואיל את סמכותיו על פי סעיף 56 לחוק העונשין, בכך שאאריך את תקופת המאסר המותנה, שאינו חב הפעלה בנסיבות זה, וכן עותר בנסיבות לפסילה מינימלית.

תקין שירות המבחן:

שירות המבחן פגש בנאים, וערך תקין מפורט בעניינו (ותקין משלים). הנאשם מוכר לשירות המבחן משנת 2015, עת לווה שם"מ את הנאשם במסגרת החלטת בית המשפט בתיק קודם בו ריצה הנאשם 6 חודשים מאסר בעבודות שירות, וכן עמד בצו תחת פיקוח שירות המבחן במשך 12 חודשים.

קצינת המבחן מתארת את הנאשם כאדם בעל יכולות גבוהות ותפיסה עצמית מתקדמת ותקינה במישורי חייו התקינים. קצינת המבחן הטיבה לתאר את השינוי ש עבר הנאשם מאז הিירות שירות המבחן עמו משנת 2015, על רקע גזר הדין בתיק הפלילי הקודם.

קצינת המבחן תארה כי הנאשם עבר תהליך שינוי איטי, כאשר שמר על קשר טיפולית בעבר עם שירות המבחן. הנאשם מתעמתת עם דפוסי הבעיתים ועם עברו וכן שירות המבחן מתרשם כי עבר שינוי אמיתי בחיו ובגישתו וכי פחות הסיכון להישנות עבירות פליליות אצלו. על פי ניסיון העבר הנאשם תופס את מסגרת שירות המבחן במסגרת שמאפשרת את קידומו וכן הוא משותף פעולה עם שירות המבחן ונתרם ונוער בשירות.

ה הנאשם מנסה לנוהל אורח חיים תקין גם בתחום התעבורתי, וכראיה חידש בשנת 2016 את רישוון הנהיגה תוך השקעת מממים ניכרים, בתהילך מול משרד הרישוי, אף שם"מ היה מעורב ושותף בו.

sicomo של דבר, קצינת המבחן הביעה עמדה ברורה ולא שגורתית על פיה בנסיבות הקונקרטי של הנאשם היא תומכת בעניישה שלא תעורר כתע את היציבות היחסית שהציג הנאשם בחיו מבחינה תעסוקתית ומשפחתי. קצינת המבחן סבורה כי עניישה בדמות של מאסר בפועל עלולה להיות בעל אפקט הרסני אשר יסיג את הנאשם לאחורה. המלצהה ברורה והיא ממליצה על עניישה שיש בה עדיפות ברורה לפני השיקומי.

קצינת המבחן ממליצה על הארכת המאסר המותנה, הטלת צו מבחן בן שנה והטלת צו של"צ בן 500 שעות על פי תכנית שתגובש על ידה לאחר גזר הדין.

דין:

נהיגה בפסילה הינה מבין העבירות החמורים ביותר שבפקודת התעבורה. החוק קאף הורה בצדיה של עבירה זו על 3 שנות מאסר (ס' 67 לפקודת התעבורה). פסילת רישוון הנהיגה הינה הכל הערך שקיים בידי בית המשפט לתעבורה

כדי למנוע את המשך הנהיגה מנהגים מסוימים. כאשר נהג אינו נרתע מהוונש המקובל של נטילת רישון הנהיגה, הרי שהענישה ההולמת היא - מאסר בפועל.

בע"פ 4372/98 בבית המשפט המחוזי בתל-אביב, קבע כב' השופט מודריך :

"גביה מי שנפסל מלנהוג, ונמצא נהוג בזמן פסילה, מתבקש עונש ממשי אחר, שהרי עונש הפסילה נכשל".

ברע"פ 1812/94 קובע כבוד השופט לוי :

"מי שנוהג בזמן פסילה ראוי לעונש חמור, שביןמרכיביו פסילה לאורך זמן ומאסר לתקופה הולמת".

ב- רע"פ 6115/96 קובע כב' השופט אדמונד לוי:

"נדמה כי אין צורך להרחיב אודות החומרה הכרוכה בנהיגה בזמן פסילה, בביצוע מעשה צזה מסכן הנהוג, שכבר הוכח בעבר כי חוק התעבורה אינם נר לרגליו, את שלום הציבור - נהגים והולכי רגל כאחד; הוא מבטא זלזול בצדוקים של בית - המשפט; הוא מוכhit, כי לא ניתן להרחיק אותו נהוג מהכביש כל עוד הדבר תלוי ברצונו הטוב".

הנה כי כן, על פי ההלכה הפסוקה הנאשם כדי שהפר הפרה בוטה את הוראות החוק, זלזל בפסק דין של ביהם"ש, מפר ואינו מצית לו - מן ראוי שימצא מקומו מאחורי סורגי ובריח.

קביעת מתחם הענישה:

על פי סעיף 40 [לאחר תיקון 113] לחוק העונשין בהתאם לעקרונות "הבנייה שיקול הדעת השיפוטי בענישה", העיקרונות המנחה את בית המשפט בגזרת דין של הנאשם הוא עקרון הילימה, כאמור, בחינת קיומו של יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה לבין מידת אשמו של הנאשם וסוג העונש שיטול עליו בסופו של יום.

עוד קובע חוק העונשין (בסעיפים 40ב - 40ג) כי במלול השיקולים שעלה בית המשפט לשקלול עליו לבחון גם את העරע החברתי שנגעה כתוצאה העבירה, וכן את מדיניות הענישה המקובלות לגבי ענישה במקרים אלה. סעיף 40ג, קובע כי בית משפט רשאי לחרוג מתחם העונש ההולם, בהתחשב בנסיבות שאין קשרו בביצוע העבירה בשל שיקולי שיקום או הגנה על שלום הציבור.

נוכח האמור ובטרם אגוזר את העונש, אני קובע כי מתחם הענישה המקובל במקרים דומים, של נהיגה בפסילה בפעם הראשונה, נع כמניפה בין הטלת עבודות של"צ יחד עם הארצת המאסר המותנה ועד ל-12 חודשים מאסר בפועל (והפעלת המאסר המותנה בחופף/במצטבר). בនוסף מתחם הענישה כולל את פסילת רישון הנהיגה לתקופה של בין 8 ל- 30 חודשים, וענישה מותנית נוספת (מאסר ופסילה).

שייקום הנאשם וחזרה למوطב:

במקרה דנן, יש להזכיר האם יש להעדיף את עיקרון השיקום על פני עיקרון הגמול והילימה בעניינו של הנאשם, שכן

עמוד 4

מהד מעשי חמורים ומאיידר, אין להתעלם מהתהילך השיקום שהנאשם מצוי בעיצומו.

בפסקה ענפה של ביהם"ש העליון, הדגיש ביהם"ש את חשיבותו של ההייבט השיקומי. גם במקרים קשים ביותר ובעיריות חמורות, העדיף ביהם"ש העליון לפסוקبعد שיקומו של הנאשם, חרף מעליו הקשים. כר' למשל:

בע"פ 8092/04 ירושלים חברב נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (2004), ביטל בית המשפט העליון עונש מאסר שמשכו 40 חודשים, עקב שיקומו של הנאשם מסוימים. בית המשפט עמד על חשיבות השיקום כשיקול חשוב בעינויו.

בע"פ 5066/09 ירון אוחזין נ' מדינת ישראל [פורסם בנבז] (2010), הורשע הנאשם בביים"ש קמא בעיריות מרמה, ונשלח למאסר ממושך של 54 חודשים. ביהם"ש המחויזי, בדעת רוב, הקל במידה מה בעונשו. בקשת הנאשם למתן רשות ערעור התקבלה ע"י בית המשפט העליון. בית המשפט העליון עמד בהרחבה על האינטרס הציבורי בשיקום העבריין ועל חשיבות שיקול זה בגזירת הדין ובסיומו של יום הפחתה באופן ניכר את עונש המאסר שנגזר על הנאשם.

הרציונל העומד בסיס פסיקה זו, הוא רצינול פשוט, שהשכל הישר וטובות הציבור בבסיסו. נאשם אשר חזר ומצע עיריות קשות, אך מבקש לשנות מדרכיו, לעלות על דרך הישר, וGBTא רצון כן ואmittiy שמתבטא לא רק בהבל פיו, אלא נתמך בראיות מוחשיות, בחווית דעת מקצועית, נאשם זהה, מן הראו לסתות מהעונש שראוי למדוד לו, ולברר תחת זאת, עונישה שהיה בה דגש על היבטים שיקומיים. אין ספק, אם יצליח שיקומו, יטיב הדבר עם החברה כולה. لكن, במקרה המתאים, יעדיף ביהם"ש להקל בעונשו של העבריין כדי לאפשר לו להתميد בדרך הישר, מתוך ראיית טובות הציבור.

כאמור אף החוק נדרש בתיקון 113 לחוק העונשין, לחשיבות של ההייבט השיקומי, וציווה בסעיף 40 לחוק העונשין, כי כאשר ביהם"ש מוצא, כי הנאשם השתקם או כי יש סיכון של ממש שישתקם, רשאי ביהם"ש לצאתו ממתחם העונש ההולם ולקבוע את עונשו של הנאשם לפי שיקולי שיקומו, וכן להורות על נקיטת אמצעי שיקום כלפי הנאשם, לרבות העמדתו במח奸. עקרון השיקום, שיקול בר חשיבות בעית גזירת הדין, זכה עם התיקון לחוק, למעמד חוקי, בעיקרון בר משקל, המאפשר בבית המשפט, במצבות החוק, אף לסתות לקולא מהעונש ההולם במקרים המתאים.

קביעת העונש:

עונשו של הנאשם ייגזר כמצאות החוק, תוך הקפדה על הילמה בין העירה לעונש, ובהתאם לחומרת העירה ולמידת אשמו של הנאשם. ועוד בוואי לגוזר את עונשו של הנאשם לักษתי ביחסו כי העונישה הנוגגת בשיטתנו הינה לעולם עונישה אינדיידואלית ולא מכאנית, שיטת המשקללת את נסיבותו האישיות של כל אדם ואדם.

יפים לעניין זה דבריה של כבוד השופט (בדימוס) דליה דורנר בע"פ 5106/99 אבו-נג'מה נ' מ"י:

"**עונישה עברינית אינה עניין מכני.** לא ראוי להטיל גזר דין לפי تعريفם. בגדיר שיקול-הදעת הרחב שמצווק לשופטים בשיטתנו, שבה החוק קובע לרוב עונש מרבי, על השופטים מוטל לקבוע את העונש ההולם לנאים האינדיידואליים העומדים בפניהם".

לעוניין חומרת העירה, כפי שהוא לעיל, הן החוק והן ביהם"ש העליון רואים בחומרה רבה עירה של נהיגה בזמן פסילה, המבטאת זלזול בחוק ובהחלטות בתי המשפט.

לעוניין מידת "אשמו" של הנאשם, נקודת המוצא היא כי הנאשם לא כיבד החלטת ביהם"ש המטילה עליו עונש פסילה

של רישון הנהיגה בגין עבירות חמורות שבצע כאמור (נהיגה תוך שימוש ברישון נהיגה מזויף), וכי אף הטלת מאסר מותנה לא הייתה בה כדי להרטיעו.

הازמתי לנאים אשר טען בפני לעונש. שמעתי ממנו לקיחת אחראיות. הנאים הטיב לתאר בלשונו את השינוי שעבר בשנים האחרונות וביקש שלא לפגוע בסיכון שיקומו.

הנאים נמצא בשנת 2015 בקשר עם שירות המבחן, כולל בעבר תחת צו מבחן, אשר קצינת המבחן תארה כקשר טוב. לדבריו הוא מבין ומודעCut גורמים הפנימיים שהובילו אותו להסתמכות ויש לו כוחות להטעמת מולם. הנאים עשה מאמצים ניכרים כמו כן, לחדש את רישון הנהיגה שלו בשנת 2016, ואף בכך יש כדי להעיד על הלך רוח אחראי ורצונו להימנע מהמשך ביצוע העבירות.

تفسיר שירות המבחן כולל התרומות חיובית מהנאים. קצינת המבחן התרשמה כי הנאיםלקח אחראיות מלאה על ביצוע העבירות וכי הוא מודע באשר להשלכות הקשות של מעשיו על חייו.

שירות המבחן בא בפני בתסוקר בהמלצת עונשית, והוא לא אמר "אפיק שיקומי" ובכלל זה להאריך את תקופת המאסר המותנה, לחיב את הנאים בבדיקות עובדות של"צ על פי תכנית שתגבור ע"י השירות ולשלוח הנאים לטיפול במסגרת צו לפיקוח ע"י שירות המבחן.

סעיף 56(א) לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 קובע:

"בית המשפט שהרשי נאים בשל עבירה נוספת עבירה עונש מאסר רשאי, על אף האמור בסעיף 55 ובמוקם לצוות על הפעלת המאסר על תנאי, לצוות, מטעמים שיירשמו, על הארכת תקופת התנאי, או חידושה, לתקופה נוספת שלא תעלה על שנתיים, אם שכנע בית המשפט שבנסיבות הענן לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי." [ההדגשה בקע שלי א.ה.] .

sicomo של דבר, נכון המתוואר, התרשתי כי זהו אחד מהמקרים החרייגים, בהם ראוי היה להאריך את המאסר המותנה, בשל שיקולי שיקום, וכן לאחר וبنسبות המעשה והעשה, כפי שהובא להלן "לא יהיה צודק להפעיל את המאסר על תנאי".

אני מוצא בנימוקי ההגנה כمفорт לעיל בהרחבה, טעמים של ממש לתמוך בהארכת המאסר המותנה. אף מעבר לשיקולי שיקום, ספק בעיני אם בנסיבות הנ"ל הגמול הראי במרקחה זה הוא מאסר בפועל.

אמת, שליחתו של הנאים למאסר, תיתן לו לנאים כ"גמולו" ובוודאי תملא אחר "הרעתו" ויש בה מידת רבה של "הרעתה הרבים". יחד עם זאת, בטוח/aroon, אני מוצא כי עלול הדבר לחזור "ולהכות" בחברה, אם הנאים יחוור וידדר לbijoux עבירות בתחום הפלילי והתעבורי.

ראוי לחת את הדעת במרקחה דן, לא על הטווח המיידי של עונשת הנאים, אלא על הטווח הארוך, על התועלת שתצמץ בחברה מכש להנאים יעליה על דרך הישר ויסור מרע.

שמעתי את הצדדים וטיעוניהם, שקלתי את האינטראס הציבורי במניעת נהיגתם של נהגים פסולים, נתתי דעתך לכך שמדובר בעבירה ראשונה מסווגה ככל שנוגע לעבירה של נהיגה בפסילה, התחשבתי בעברו התעבורי והפלילי של הנאשם, במאסר המותנה הבלתי כנגדו, התרשםתי מנגד גם מהנסיבות בהן נעבירה העבירה, וכן מנשיבותו האישיות של הנאשם כפי ששמעתי מפיו של הנאשם עצמו ומהسنגור המלמד. עיינתי גם בפסקה, ובתקיר שירות המבחן הכלל המליצה עונשית, כמפורט.

אני דין לפיך את הנאשם לעונשים הבאים:

- .1. **ה הנאשם יבצע - 500 שעות שירות לתועלת הציבור** לפי תכנית שכין שירות המבחן בהתאם להמלצתו בתסקיר שהוגש ויחל ביצוע העבודות בהתאם עם שירות המבחן.
 - .2. **פסילה בפועל למשך 11 חודשים.** הפסילה תחול מיום 01.01.19 והוא במצטבר לכל פסילה אחרת. הנאשם יפקיד את רישיונו, במצוות ביהם"ש עד יום 01.01.19.
 - .3. **6 חודשים פסילה מותנית מתיק תתי"ע 457-06-15 (גזה"ד מיום 13.07.15) מוארכים וה坦אי יכול למשך שנים נספנות.**
 - .4. ניתן בזה **צו פיקוח ע"י קצין מבחן לנאשם למשך 12 חודשים מהיום**. שירות המבחן יפקח על הנאשם ויבחן אפשרות שילובו במסגרת קבוצה טיפולית לעבריini תעבורה.
 - .5. **ה הנאשם ישלם קנס בשיעור 1,500 ₪**, שישולם במלואו לא יאוחר מיום 01.01.19.
- זכות ערעור כחוק בפני בית המשפט המחוזי בתל אביב בתוך 45 ימים.**
- ניתן היום, ז' כסלו תשע"ט, 15 נובמבר 2018, בנסיבות הצדדים ובאי כוחם.**